

Maade fortsætte sin Forretning mindst i 2 à 3 Aar, uden at han behøver at melde sig selv som insolvent, og uden at han behøver at opgive sit Bo til Konkurs. Jeg er fuldkomment enig i denne Paragrafs Bestemmelse, men jeg spørger: Er der dog ikke en besynderlig Uligbederi, at, medens man saaledes indvømmer den insolvente Debitor at hensesidde i saa lang en Tid i No, og det med Rette, for at han kan bestrebe sig for at bringe sine Sager paa Fode igjen, saa forlanger man derimod af en Mand, der maaffe dog er saa nogenlunde, om end ikke fuldt solvent, og som har Haab om at kunne redde sig, at han strax efter 3 Dages Forløb skal opgive sit Bo til Konkurs, saasnart det hænder ham, at han ikke er i Stand til at betale forfalden Gjæld i større eller mindre Grad? Forsaavidt man skulde ville paaberaabe sig de fremmede Lovgivninger til Fordel for Bestemmelsen, saa skal jeg dog endnu gjøre opmærksom paa, at, efter hvad Motiverne og den meget ærede Ordfører have oplyst os om, saa findes Bestemmelsen om Selvanmeldelse ikke i den svenske eller i den norske Konkurslov, medens den derimod findes i den preussiske. Og nu er det vel ganske vist ikke givet, at den svenske og den norske Konkurslov ere bedre end den preussiske, men det forekommer mig kun, at man ikke som Argument kan paaberaabe sig den ene Konkurslov, hvor der imod den staar en anden.

Brasch: Jeg tror ikke, at det er nødvendigt, at jeg vidtløftig begrunder det af tvende af Thingets Medlemmer tilligemed mig under Nr. 7 stillede Forslag. Det er i Dyrigt ikke uden Betænkelse fra de ærede Medlemmers saavel som fra min Side, at vi have stillet dette Forslag. Thi, som det fremgaar af Motiverne til Lovforslaget, har Processkommissionen allerede taget det deri omhandlede Spørgsmaal under Overveielse, og det er os ogsaa bekjendt, at det her i Thinget nedsatte Udvalg, der jo er sammensat af saa mange dygtige Kræfter, har overveiet det, uden at dog Noget af dem har dristet sig til at optage en saadan Bestemmelse som den, vi her have bragt i Forslag. Vi have imidlertid

troet alligevel at burde komme frem dermed, fordi vi have fundet, at Bestemmelsen i § 46 vilde staa virkningsløs, naar der ikke ved Siden af samme fandtes en Straffebestemmelse, der kunde virke til Paragrafens Opretholdelse. Vi finde, at det Gode, som man vil admittere Fallenten til, naar han opgiver sit Bo, inden Underbalancen naar op til 30 pCt., nemlig at han da kan opnaa en Tvangsafford, er af saa ringe en Betydning, at det ikke vil kunne have tilstrækkelig Virkning. Det har, som sagt, været mit og mine Medforslagsstilleres Ønske at give § 46 et virkeligt og sandt Indhold, og vi have tænkt, at det kun kunde ske ved i Paragrafen at optage Straffebestemmelser lig dem, som Udvalget selv under Nr. 58 har opstillet for visse Forsømmelser fra Fallentens Side med Hensyn til Opgjørelsen, nemlig af en aarlig Status, hvilke Forsømmelser, eftersom de ere grundede i Svig eller Uorden, ifølge det nævnte Forslag skulle straffes henholdsvis efter 1ste og 2det Stykke i Straffelovens § 262. Det kan maaffe synes noget drakonisk, at vi i vort Forslag have opstillet Fængselsstraf for det ene og Bånd- og Brøds- eller Forbedringshusstraf for det andet Tilfælde, men jeg vil dertil kun sige, at vi naturligtvis kunde have gjort Forslaget meget simplere ved blot at citere Straffelovens § 262, 1ste og 2det Stykke, i hvilket Tilfælde det vilde have taget sig meget mindre farlig ud, men at vi have fundet det rigtigere ligefrem at nævne de Straffe, som der skulde være Spørgsmaal om. Jeg skal endnu tillade mig at gjøre opmærksom paa, at en Konkurslov efter vor Formening ikke ganske opfylder sin Bestemmelse, naar den ikke løser anden Opgave end den, at give Regler for Fordelingen af de Rester, der maatte findes i et Bo. Vi mene, at Konkursloven tillige bør optage Bestemmelser, der kunne tjene til at forebygge en Kalamitet, der efter de Erfaringer, som vi have fra det daglige Liv, viser sig at være af den mest alvorlige Art. Hvis vi havde en Statistikk over Fallitboerne ved Haanden, saa vilde det af den ses, hvilke uendelig ringe Masser der sædvanlig findes i dem. — Forsaavidt man nu mulig vilde sige: „Men er det ikke at gaa altfor